

„A Gibson-fiúk halálosak
a szívekre és az érzékekre...”
– Renery, Rentastic Reads –

Crank

a kurblis

A Gibson-fiúk
1

*fine
selection*

USA Today sikerszerző

ADRIANA LOCKE

ADRIANA LOCKE

Crank

a kurblis

A Gibson-fiúk
1

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Első fejezet

Walker

– **É**N BE NEM VISZLEK A KÓRHÁZBA!
Peck a Crave egyik biliárdasztalának szélén egyensúlyoz. Előre-hátra billeg, még a vendégek beszélgetése mellett is hallatszik, ahogy a tornacipője talpa nyikorog az olcsó fafelületen.

– Azt hiszed, nem nyomok le innen egy hátraszaltót?

Igazából majdnem biztos vagyok benne, hogy meg tudná csinálni. Az unokatesómnak olyan reflexei vannak, mint egy macskának. Életből is kilenc jutott neki, a gond csak az, hogy tuti, hogy abból nyolcat már elhasznált.

– Nem az a kérdés, hogy lenyomod-e, hanem az, hogy mennyi vér folyik majd a végén – felelem, majd kortyolok egyet a sörömből.

– És nem próbálok meg sínbe tenni egy fejszerűlést. Egyáltalán sínbe lehet azt tenni?

– *Neked* biztos sikerülne. Nézd meg a karomat! – Felemeli a bal karját, az órája megcsillan a mennyezeti lámpa fényében. – Ez az eddigi legjobb munkád.

Eszembe jut, hogyan is tettem sínbe Peck karját egy öv, egy konyharuha és egy Playboy-magazin segítségével. És persze az is, hogyan ültettem be a kocsim hátsó ülésére, hogy bevigyem egy körre a sürgősségre.

– Komolyan mondom, hogy sikerülne – erősködik Peck, miközben előre-hátra tornáztatja a vállát.

Lehúzom az italomat, és reménykedem, hogy sikerül rendesen beállnom, még mielőtt Peck elszánja magát a mutatványra. Az asztal túlsó oldalán a bátyám, Lance figyel, és a szájához emeli a whiskyjét. Összenézünk. Mindketten arra várunk, hogy Machlan kiszúrja Peck ökörködését, és kidobja a Crave-ből. Megint.

– Mégis mi a legrosszabb, ami történhet? – elmélkedik Peck. – Megint eltörik a karom? Mármint annyira azért biztos be tudok fogyni, hogy ne a fejemre érkezzek.

– Most rajtad a sor, te viszed be a kórházba – közlöm Lance-szel. Felprüszköl, mert félrenyelte az italát.

– Azt nem hinném.

– Emlékeztek, milyen dögös volt az a nővérke a múltkor? – kérdezi Peck, és sokatmondóan megemeli a szemöldökét. – Tulajdonképpen kedvem is lenne beugrani, hátha megint ő lesz az ügyeletes.

– Nem lesz az – szúrja közbe Lance. – Úgy rémlik, hogy kirúgták. A kórházigazgató a hármas vizsgáiban nyitott rá. Lábra sem tudott állni, valaki annyira megdöngette. Aznap éjjel, amikor eltört a karod.

– Peck! Húzás az asztalról! – Machlan hangja dörögve robajlik végig a kocsmán, túlharsogva a tömeget.

Mindenki visszavesz egy kicsit a hangerőből. Nem félnek kifejezetten az öcsémtől, de azért ha nem muszáj, nem akarják próbára tenni a türelmét. Azt mondják, nem érdemes vele ujjat húzni,

hacsak nem áll az ember mellett egy kisebb hadsereg. A hírneve jól jön neki a kocsma vezetésénél. Peck viszont csak a szemét forgatja.

– Csak egy ugrás, Mach! Egyetlenegy. *Uno*. Menni fog. – Peck széles vigyort villant Machlanre, aztán rám és Lance-re néz: – Egyébként is, ha kidob, akkor is pár nap, és újra itt leszek. Basszus, múlt kedden is kidobott, aztán csütörtökön már itt nyomtam a zsákdobálást!

– Ebből szerintem csak az derül ki, hogy túl sok időt töltesz itt – jegyzi meg Lance.

Peck már válaszolna, amikor a figyelmét elvonja a közelünkben ólálkodó Molly McCarter. A gyenge fény sem tudja elrejtetni a túlzásba vitt csípőriszálást, és azt, ahogy megnyalja az ajkát, amikor meglát *engem*.

Fel kell készítenem magam arra, ami majd kijön a száján, szóval a sajátomat megtöltöm egy kis alkohollal.

– Helló, Walker! – üdvözl, és megáll a székemnél. A keze a támla tetején, az ujjhegyével végigsimítja a tarkómat. – Szia, Lance!

Lance biccent neki a poharával.

– Arra gondoltam – bújja Molly –, hogy az autómra már nagyon ráférne egy olajcsere. Átvihetném esetleg a Crankbe valamikor a héten. Mit gondolsz, Walker? Be tudnál szorítani valahova?

– Ez a hét eléggé tele van – hazudom, tudomást sem véve a kevéssé álcázott ajánlatról. – Kérdezd meg Pecket, hogy mikor szabad!

Sértődött kis sóhajtás hagyja el a száját, és sarkon fordul:

– Azért kösz.

– Én be tudlak szorítani... – Peck hangját elnyeli a Crave lármája, ahogy követi Mollyt a bárpulthoz. Szinte a nyála is csorog, úgy lohol a nyomában. Molly végül leül az egyik bárszékre. A pillantása felém szökken, és a térdét épp csak egy cseppet tárja szélesebbre,

mint azt egy hölgynek illene. Persze Mollyt soha, senki nem nevezte még hölgynek.

– Megvolt már? – érdeklődik Lance, majd leküldi az itala végét.
– Én párszor már majdnem beadtam a derekamat, és valamelyik halloweenkor egész korrekt kis oboaszólót nyomott nővérkének öltözve.

– Mit vagy úgy oda a nővérkékért?

– Gondolj csak bele! Okosak, jól keresnek, sokat melóznak, szóval marad mellettük szabadidőd, és bírják a mocskos dolgokat – elvigyorodik. – Egyenes út a farkamhoz.

– Emellett jól bánnak a tűkkel, hozzáférnek minden gyógyszerhez, amivel teljesen szétcsaphatod az agyadat, és ahányat csak ismerek, mindegyiknek beteg humorérzéke volt – folytatom a sort. – Nálam egyértelműen beindítják a dilimétert.

Lance felnevet.

– És ez a bizonyos mérő eddig nem működött? Mert határozottan emlékszem, hogy te is megdöntöttél már nem egy pszichológiailag erősen handicapes csajt. Főleg egy konkrét csajt.

– Nagyon bátornak érzed magad ma este? Mert ha így járatod a szád, könnyen lehet, hogy leverem a szemüveget az orrodról. – Persze nem mondom komolyan. Vagy legalábbis nem teljesen. A gond csak az, hogy ezt Lance is tudja. – Elmész te a fenébe!

Lance nevet:

– Már megvolt, tesó! Már megvolt. – Leveszi a szemüvegét, és az asztalra teszi.

– Az életedet látva általában arra gondolok, hogy felkötném magam, ha cserélnem kellene veled. De a mai napom után kifejezetten jól hangzana a csere.

– Komolyan? Talán a középsulis diákjaid nem tanulnak elég lelkesen az amerikai függetlenségi háborúról? – Elröhögöm magam. – Az állásod halál nyugis.

– Én profi vagyok.

– Egy profi kamugép, legfeljebb.

Visszavág valamivel, de a hangját elnyeli az alkoholmámoros tömeg lármája, mert valami népszerű szám kezd dübörögni a falra szerelt hangszórókból.

A Crave egy régi téglapületben van a Beecher Streeten. Hosszabb, mint amilyen széles, és szinte vibrál a tömeg zsvijától és a zene hangerejétől. A falakon piareklámok, a középiskolai meccsek menetrendje és egy óriási parafa tábla. Ez utóbbit megtöltik a városlakók egymásnak szánt levelei és üzenetei, amik mindig jó olvasmányok. Volt már rajta minden, közhírré tett viszonyoktól kezdve megtalált vadászkutyákon és lánykéréseken át hosszú beszélgetésekig arról, hogy ki melyik műszakban dolgozik a gyárban. A tábla már azóta szerves része a csehónak, hogy a nagybátyánk megnyitotta csaknem ötven évvel ezelőtt. Amikor az öcsém, Machlan átvette a Crave-et George bácsitól, amikor annak bekrepált a mája, a parafa táblát kiterjesztette egészen az ajtóig.

– Na, ez új! – jegyzi meg Lance, és eggyel közelebb ül hozzám. A fallikus alakban elrendezett, sárga gumikacsás karácsonyi égősorra mutat, ami a biliárdasztalok között díszíti a falat. Elneveti magát: – Kitalálom. Peck keze munkáját dicséri.

– Természetesen. Machlan nem volt oda érte, de Peck mozgósította a tömeget, és meggyőzték, hogy maradjon.

– Igazán szép munka – véleményezi Lance szájában a szemüvege szárával. – Én látom benne a művészi intenciót.

– A francokat! Ha ez művészet, nekem is művésznak kellett volna mennem.

– Úgy tűnik, nem alakultak jól a dolgok Mollyval – jegyzi meg Lance oldalra fordulva.

– Pecknek esélye sincs nála.

Mintha meghallotta volna a nevét, Peck felbukkan a bejárati ajtóban. Megtorpan, a kijáratot jelző lámpa fényében kócos szőke haja rózsaszínes fényt kap. Rögtön az asztalunk felé veszi az irányt, és az arckifejezését látva végigszalad a hideg a hátamon. Együtt nőttünk fel, és pár éve együtt is dolgozunk, szóval úgy olvasok benne, mint egy nyitott könyvben. Valami gáz van.

– Mi történt? – kérdezem, és feltápáskodom, mire az asztalhoz ér.

– Walker, tesó, ki kellene jönnöd! – mondja. – Valaki szétverte a kocsid orrát.

– Mi van? – sziszegem, és remélem, hogy rosszul hallottam. – Mi a szart csinált valaki?

– Komolyan mondom, tesó! Jobb, ha kijössz.

A vér előnti az agyamat, ahogy átverekszem magam a kocsmán. Machlan felnéz, mintha megérezné, hogy valami nem stimmel, de megrázom a fejem, amikor elhaladok előtte. Tudom, hogy nincs ellenére egy jó kis bunyó, de ez most az én harcom. Lance végig a sarkamban lohol, miközben átvágunk a tömegben.

– Most kit sikerült kiakasztanod?

– Nyilvánvalóan valakit, aki meg akar halni. – Az ujjaim görcsösen szorítják meg az ajtó fáját, a meleg nyári levegő szinte arcon csap, amint kilépek a járdára. – Biztos nem akarsz bent maradni? Az utcai bunyózás nem egészen passzol az elvárt tanári viselkedéshez.

– Fogd be! – röhög Lance. – Ha Peck megfogja a szemüvegem, nem lesz gond.

– Tesó, igazi értelmiségi barbár vagy!

– Ezt bóknak veszem. Asszem.

Végre meglátom a fekete terepjárom tetejét a nem éppen túlvilágított Beecher Street egyik lámpája alatt. Ketten állnak mellette a járdán.

– Ismerjük őket? – kérdezem Pecktől összeszorított fogakkal.

– Nekem elhiheted, még sosem láttuk őket.

– Akkor nem... – Lance nem fejezi be a mondatot. – Azt a rohad!

Két nő fordul felénk, és azt hiszem, mindhármunknak leesik az álla. Az első nő magas, a haja hollófekete, a teste erős, sportos. De a második az, aki miatt egyszerre elfelejtem, miért is jöttünk ki ide.

Hosszú, szőke haja van, néhány halvány, lilára festett tincssel. A szeme olyan ragyogó kék, amelyet még életemben nem láttam. Alaposan megvizsgál az utcai lámpa tompa fényénél. Nem mér végig olyan látványosan, ahogy a nők többsége szokott, szempillát rebegtetve, mint valami bajba jutott hősnő. Ő valahogy más. Csendes ön-bizalom sugárzik belőle, amitől szinte megközelíthetetlennek tűnik.

Talán megközelíthetetlen, de baromi dögös.

A pillantásom továbbvándorol méreteres mellére, végig a fehér, csipkés pólón, ami rásimul teste ívére. Levágott szárú farmersortja hosszú, karcsú lábban folytatódik, ami csak még hosszabbnak tűnik a mögé rejtett baseballütő mellett.

Komoly erőfeszítésbe kerül, de sikerül elszakítanom a tekintetemet a testétől, és ránézek a kocsimra. A hűtőrácsra repedés fut végig, a fényszóró pedig pont úgy tört be, mintha valaki adott volna neki egyet egy baseballütővel. Nincs olyan kár, amit ne tudnék helyrehozni a szervizemben, de most nem ez a lényeg. A lényeg a tisztelet hiánya.

– Tudja valamelyikőtök, hogy mi történt? – kérdezem a motorháztetőnek dőlve. Mindketten hallgatnak. Az egyetlen válasz a gyors pillantás, amit egymással váltanak.

Külön-külön szemügyre veszem őket, kivárom, amíg feszengeni kezdenek, de a szökét akarom a végére hagyni.

– Láttál valamit? – kérdezem a magasabb csajtól.

Egyik lábáról a másikra áll, és úgy túr bele fényes hajába, mintha csak arról beszélgetnének, hogy majd megiszunk valamikor egy kávét vagy egy sört.

– Én? Nem. Nem láttam semmit.

– Tényleg? Szóval itt álltál, de nem láttál semmit?

– Nem – mosolyog lefegyverzően. – Az égvilágon semmit.

Peck közénk lép, és felméri a kárt. Amikor visszafordul, beharapja a szája oldalát.

– Ha tippelnem kéne, Walker, azt mondanám, hogy nagyon úgy fest, mintha valaki megsorozta volna Daisyt egy baseballütővel.

A szőke csaj felvonja a szemöldökét. Látom, hogy a nyelve hegyén van valami, de visszafogja magát.

– Talán mondani szeretnél valamit? – kérdezem.

– Daisynek hívod a kocsidat? – A szeme összeszűkül, mintha gúnyolódna. Az a tény, hogy van mersze kötekedni velem, és a kibaszott kék szeme teljesen kiköklent a szerepemből.

– Igen. Talán probléma?

– Nem. Nem probléma – vágja rá, és az ajkát olyan elképesztően szexin biggyeszti le, hogy a legszívesebben itt helyben szétcsókolnám.

– Csak még nem ismertem pasit, aki női nevet adott volna a kocsijának.

– Én sem. Na, mielőtt hívom a seriffet, kaptok egy kis időt, hogy átgondoljátok, elmondjátok-e nekem, mi történt. És – teszem hozzá

gyorsan, a szőke csaj szavába vágva – még lenne egy jó tanácsom is, mielőtt döntésre juttok. Burns doki rendelőjénél kamerák vannak, és a felvételen minden látszani fog. Na, ezt most hagyom kicsit leülepedni!

A szemük elkerekedik, és ösztönösen közelebb húzódnak egymáshoz, védekező állást vesznek fel. A magas lány a szőkére mutat, aki izgatott suttogásba kezd. Rohadtul ő a sáros.

Egyfelől a legszívesebben megtörném minden ellenállását, és olyan módokon tenném a magamévá, ahogy arról eddig álmodni sem mert. Másfelől viszont szinte hallom, ahogy az agyam riasztást küld a testemnek, hogy szép lassan lépjek hátra.

Minél tovább értekeznek egymás közt, annál több időm van megfigyelni őket. Ahogy megvitatják egymással az ügyet, látszik, hogy a szőke irányítja a beszélgetést, a másik pedig enged neki. És ez is rohadtul szexi.

A fény visszaverődik a berepedt fényszóró műanyagjáról, és ez újra eszembe juttatja a tényt, hogy Daisy megsérült, és ezért valószínűleg a két csaj egyike a felelős.

– Komolyan ki akarod hívni Kipet? – súgja a fülembé Peck. – Tudod, hogy szart se fog tenni.

– Lehet, hogy bedugja őket a rendőrautó hátsó ülésére, és megdöngeti őket. Pláne a szőkét. – Lance füttyent egyet. – El tudjátok képzelni bilincsbén? Azt a rohadt...

A gondolatra is felforr a vérem, ami váratlanul ér. Kiakaszt a kép, hogy a csaj valamelyik seggfejjel játszik rabló-pandúrost. Nem is kicsit.

– Ti maradjatok ki ebből! Majd én elintézem.

A levegőbe belehasít a földet érő fém hangja. A lányok összerendeznek, a szőke félreugrik, ahogy az alumíniumtű végiggurul a

járdán, hogy aztán szépen az árokban landoljon. A lány rám néz, gyönyörű arcára kiül a bűnbánat:

– Véletlen volt.

– Mégis hogy sikerült egy baseballütőnek véletlenül szétcsapnia a kocsim orrát? – érdeklődöm. – Felugrott, és a fényszórónak csapta magát?

– Hát... – a lány nyel egyet. – Én...

– A bátyját utánozta – szól közbe a sötét hajú csaj. – És hogy kicsit egyszerűsítsünk a dolgokon, én Delaney vagyok, ő pedig Sienna.

– Walker vagyok. Ők meg Peck és Lance – felelem, de nem veszem le a szemem Siennáról. A sötét autónak dől, a karját összefonja a mellkasa előtt. – Szóval?

– Meglendítettem az ütőt – adja be a derekát –, amíg Delaney hányt, és kicsúszott a kezemből.

– Azt hiszem, látnunk kellene azt a lendítést – röhög Peck.

Sienna a szemét forgatja.

– Nem kell látnotok a lendítést.

Elképzelem, ahogy kitolja a fenekét, és az egész testét csak nekünk mozgatja. Tulajdonképpen korrekt kárpótlás lenne azért, hogy ezzel a hülyeséggel kell foglalkoznom ma este.

– Honnan tudhatnánk egyébként, hogy te csináltad? Lehet, hogy Delaney volt, és csak őt próbálsz védeni – magyarázom, és imádom, ahogy a szépséges arcára kiül a bosszúság. – Látnunk kell a lendítést.

– Nem.

– Lance, hívd Kooch seriffet!

– Várj már! – Sienna felsóhajt. – Tényleg véletlen volt. Írok egy csekket a javítás költségéről, de kérlek, ne hívd a rendőrséget! Nem... nem lehet priuszom. Te ezt nem értheted...

Félrenézek, és komoly erőfeszítembe kerül, hogy ne nevessem el magam. Olyan átkozottul édes, ahogy könnyörög, és már majdnem beadom a derekam. De még mindig nem látok rajta igazi megbánást, és ezt bizony nem hagyhatom annyiban.

Kihúszom az ütőt az árokból, és felé nyújtom. Felforrósodik közöttünk a levegő, az ujjaink összeérnek, amikor átveszi. Ez az aprócska érintés is elég ahhoz, hogy a pillantása az arcomra ugorjon. Lehet, hogy gyenge a világítás, de ahhoz azért elég erős, hogy lássam, ahogy a pillája árnyékot vet, és ahogy egy leheletnyit szétnyílnak az ajkai, amikor a bőre eltávolodik az enyémtől.

Az ereimben mintha elektromosság áramlana végig, és emlékeztetnem kell magamat, hogy nem húzhatom magamhoz a csajt a baseballütőnél fogva. Szó sem lehet arról, hogy az ajkamat az övére tapasszam, hogy a nyelvemmel végigsimítsak az övéen, és hogy legyőzzem minden ellenállását a javasolt lendítéssel kapcsolatban.

Szóval inkább hátralepek.

– Szedd össze magad! – Peck int neki, hogy készüljön. – Hadd lássuk!

– Most komolyan meg kell csinálnom?

– Komolyan szétcsaptad a kocsim orrát? – kérdezem. – A válasz ugyanaz mindkét kérdésre, baseballbajnok.

A szeme összeszűkül, de valami olyan tűz ég benne, ami teljesen beindít. Ellép a barátnője mellől, és egyetlen nyelvcsettintéssel magába gyűjti azt az erőt, ami pár másodperce még az enyém volt. A nyelvét kidugja egy pillanatra, végigfuttatja az alsó ajkán, az ütőt a feje fölé emeli. A fenekét kitolja, a térdét behajlítja. Egy pillanatra sem veszi le rólam a tekintetét, az ütő átszeli a levegőt... és az utolsó pillanatban áll meg, épp, mielőtt az arcomba csapódna.

Pontosan úgy, ahogy elképzeltem.

– Van még kérdés, fiúk? – kérdezi, az ütőt lazán a vállára vetve.

– Nekem van – mondom, és nagyot nyelve próbálom visszaterelni a gondolataimat a helyes mederbe. – Ha ilyen simán meg tudtad állítani, hogy a picsába nem sikerült ugyanez az előző alkalommal?

– Nagyon vicces – bedobja az ütőt a kocsijuk hátsó ülésére, és újra keresztbe fonja a karját a mellkasa előtt.

– Megkérdezhetem, hogy egyáltalán miért van nálatok baseball-ütő? – érdeklődik Lance. – Valami softball-ligában játszotok, vagy mi? Csak mert ha igen, hirtelen nagyon elkezdett érdekelni a női softball.

Sienna nevet, Delaney meg elvörösödik.

– Delaney kocsija olyan, mint egy garázsvásár. Minden van benne. Szóval amikor rosszul lett, kutakodtam kicsit a csomagtartóban, megtaláltam az ütőt, és hülyéskedni kezdtem – rám néz, és a tekintete megenyhül egy kicsit. – Itt leszel még egy ideig? Hazaugrom, és hozok pénzt. Sajnos otthon hagytam a bankkártyámat.

Kábé ötven dolcsiból egy óra alatt meglenne a javítás. Annyit nem ér az egész, hogy ma ennyit rohangásszon miatta. De annyit biztos megér, hogy még egyszer találkozzunk, és végre bocsánatot kérjen. Talán még neki is jót tenne. És nekem se lenne rossz.

A nyelvével csettint egyet, amitől teljesen bezsongok.

– Gyere el hétfő délelőtt a Crankbe! Két utcára van innen – utasítom, és észak felé mutatok, még mielőtt sikerülne lebeszélni magamat az egészről.

– Ügyes – sottogja mögöttem Peck, mire Lance jól oldalba könyöklí.

A lány állkapcsa megfeszül, és babakék szemében felvillan a dac.

– Hétfőn dolgom van. Talán a keddet meg tudom oldani.

Bosszant a nemtörődöm stílusa, mert úgy tűnik, mintha nem lenne nagy ügy a baklövése. Eddig nem ragaszkodtam a hétfőhöz, de most már igen.

– Hétfőn, különben hívom a seriffet. Te döntesz, de igyekezz! Dolgom van.

– Jól van – puffog. – Hétfőn.

– Jól van – visszhangzom gúnyosan. – Akkor hétfőn találkozunk! Visszaindulunk a kocsmába, de végig érzem a hátamon a tekintetét. A kocsijuk lökhárítójánál megállok egy pillanatra:

– Peck felírta a rendszámot, ha esetleg megfordulna a fejedben, hogy nem jössz el.

– Nem írtam fel – sziszegi Peck, mire Lance ismételtlen oldalba könyököli, a lányok pedig kinyitják, majd jól becsapják a kocsijuk ajtaját.

– Szóval mi az ördöghöz kezdesz vele? – kérdezi Lance, amint hallótávolságon kívül érünk. – Mert tudnék javasolni pár dolgot, ha éppen szükséged lenne rá.

Ahogy egyre távolabb kerülünk tőlük, és Sienna parfümjének illata lassan eltűnik a levegőből, rájövök, hogy amire szükségem van, az nem pár javaslat, hanem egy nagy adag önuralom.

Második fejezet

Sienna

MÉG CSAK BOCSÁNATOT SE KÉRTEM.

Felnyögök, átfordulok a másik oldalamra, és a dohányzóasztalra dobom a magazint, amivel eddig próbáltam elterelni a figyelmemet. Sok minden ébren tarthatott volna, de végül a lelkiismeretem nem hagyott aludni tegnap éjszaka.

Egész éjszaka forgolódtam, az agyam olyan, mintha kifacsarták volna, a testem meg kimerült, mintha lenyomtam volna egy bokszeccset.

Behunyom a szemem, és máris magam előtt látom Walker arcát, úgy, ahogy minden harminc másodpercben, mióta csak találkoztunk. Látom a sűrű, fényes fekete haját, a rám bámuló, végtelen mély, barna szempárt. A kiszámított önuralma és az energia, ami úgy áradt belőle, mint a földrengést megelőző apró remegések, teljesen elbizonytalanít.

Ezt a pasit nem lehet beskatulyázni. Egy mosolyával el tudott lazítani, és egyetlen szemét megjegyzésével felébresztette bennem a harci szellemet. Először játékosan arra kért, hogy lendítsem meg az

ütőt, aztán rögtön követelődzésre váltott a „hétfőn vagy seriff”-feyezetéssel. Szédítő.

– Hahó! – térít magamhoz Delaney hangja az ábrándozásból. – Mióta vagy fenn?

– Egy ideje. A szomszédunk úgy döntött, hajnalok hajnalán nyírja le a füvet – válaszolom, egyelőre nem említve a Walker-dolgot. Delaney nyújtózkodva ásít egyet.

– Tettem fel kávé. Te már ittál?

– Nem. Ma reggel a legalapvetőbb műveletekhez sincs erőm.

– Sok a dolgod, vagy belefér ma egy kis lazulás?

– Mivel sikerült végre lezárnunk azt a megbízást, aminek úgy tűnt, sose lesz vége, kivettem pár hetet, mielőtt újra belevágnék valamibe. Szóval most csak lazulok.

Leül velem szembe, és felhúzza a lábát.

– Ránk fért már ez a kis szünet. Rám nagyon rám fért.

– Rám is – ismerem be. – Újra kell indítanom az agyamat. Remekül ment az első év, de rengeteg lehetőségünk lesz ősztól is. Olvas-tam pár cikket, amiket meg akartam mutatni neked.

Delaney távolba révedő tekintettel bólint. A nyári napsugár betűz az ablakon, de nyugatról úgy tűnik, eső érkezik. Egy szempillantás alatt itt lesz az ősz, aztán a tél, és már el is telt egy újabb év.

Amikor ebbe belegondolok, a gyomrom görcsbe rándul az idegesség-től. Újabb emlékeztető, hogy nemsokára eltelik egy év, és én még mindig úgy érzem, hogy fogalmam sincs, mit kezdjek az életemmel.

Csakis Delaney miatt vagyok Illinois-ban. Amikor kitalálta, hogy indítsuk el a Boutique Design-t, rögtön beszálltam. Azt se bántam, hogy ide kellett költözni, hogy Delaney a családja közelében maradhasson, pedig nagyon utálok a hideg telet. De lassan lejár a bérleti szerződés a házra, amit kivettünk, és ha megpróbálok a hosszú

távú terveinkről beszélni vele, vagy arról, hogy hogyan terjeszkedhetnénk a céggel, mindig eltereli a témát. Mintha megrekedtem volna, és nem tudnék mozdulni.

– Ami azt illeti... – kezd bele Delaney. Felülök, nem törődve a tiltakozó hátammal, és a barátnőmre koncentrálok:

– Mi a baj?

– Hát... – kibontja lófaroakra fogott haját, aztán újra összefogja. – Szeretném megköszönni neked, hogy ilyen jó barát vagy.

– Oké...

Nagy levegőt vesz:

– Emlékszel, hogy pár hete anyával vacsoráztam, és bögttem, amikor hazaértem?

– Igen – felelem, de fogalmam sincs, mire is akar kilyukadni.

– Apa kapott egy új megrendelést a farmon.

– Ez remek – mondom, mert tudom, hogy a családjának nem mentek túl jól a dolgai. – Biztos nagyon boldog.

– Igen, az. És anya is. Organikus tejtermékek gyártására szól, ami nem is gond, de rengeteg adminisztrációval jár. – A padlót bámulja, és kerüli a tekintetemet.

Feszengve próbálom kitalálni, mit is akar mondani, csak hogy ne neki kelljen kinyögnie, de nem jutok semmire.

– És mit jelent ez rád nézve?

– Szükségük van a segítségemre. Teljes munkaidőben – tágra nyílt szemmel néz rám. – Nem tudom folytatni veled a ruhatervezést, ha náluk is dolgozom. A kettő túl sok lenne egyszerre.

– És te ezt akarod? – kérdezem, miközben az agyamban kattognak a fogaskerekek. Ez persze rengeteg kérdést megválaszol, és megmagyarázza azt is, miért tűnt el a lelkesedése az utóbbi hetekben.

– Nem tudom – nyögi és feláll. Körbesétál a szobában, és útközben félrerúg egy üres rágós papírt. – Segítenem kell a szüleimnek. Nem tudom, meg tudnák-e oldani nélkülem. – Elcsuklik a hangja, és amikor rám néz, könnyek csillognak a szemében.

– Megértem. – Én is felállok, odamegyek hozzá, és megölelem. – A család mindig az első, Delaney! Ezt tiszteletben tartom.

Kibontakozik az ölelésből, és megtörli az arcát a kézfejjével:

– Te vagy a legrendesebb ember, akit ismerek.

– Ó, dehogy vagyok az! – nevetek.

– De igen. Olyan kedves vagy! Mindent meg akarsz oldani, és az utolsó falat kenyeredet is odaadnád, ha valakinek szüksége lenne rá. Csodálatos vagy, és tehetséges és...

– Hagyd abba! Ez kezd kínos lenni.

Ő is felnevet, aztán visszaül a székére.

– Vissza kellene költöznöm a szüleimhez. Nem baj? Tudom, hogy van pénzed az albérletre, de akkor is úgy érzem, hogy cserben hagy-lak.

– Semmi baj! Tedd, amit tenned kell! – Miközben a szavak elhagyják a számat, már azon töprengek, mihez fogok kezdeni én. Mit jelent mindez rám nézve?

– Nem is hoztam volna fel, amíg nem zártuk le a Paxton-megbízást meg a vakációt. De teljesen magam alatt voltam.

– Soha ne félj attól, hogy megbeszélj velem valamit! Soha, oké? – győzködöm. – Fél órára leszel tőlem. Én megleszek itt, amíg ki nem találok, mihez kezdjek ezzel a kis csavart labdával.

Szipogva felemelkedik, az idegesség láthatóan nem a legjobbat hozta ki belőle.

– Na, elég a lelkizésből! Csinálok egy kávét.

– Úgy legyen! – nevetek, és végighallgatom, ahogy szidja magát, hogy nem kéne bőgnie, mint egy kisbabának, miközben kisétál a szobából.

Visszahanyatlom a kanapéra, és megmasszírozom a halántékomat. Mintha nem lenne elég stresszes ez az egész autótörés-dolog, most még itt van ez is.

Körbenézek a lakásban, amiben az elmúlt egy évet töltöttem, és hirtelen sokkal kevésbé érzem otthonomnak, mint tíz perccel ezelőtt. És akkor sem tartottam valami otthonosnak. De ha Delaney elmegy, még rosszabb lesz.

Elönt a magány érzése, míg próbálom kitalálni, hogy mihez kezdjek. Itt maradjak? Egy olyan helyen, ahol szinte senkit sem ismerek Delaney-n, a barátain meg pár fickón kívül, akikkel randiztam párszor? Vagy menjek vissza Savannah-ba? Azt hiszem, a hazatérést bukásnak érezném.

És mi legyen a céggel, a Boutique Design-nal? Egyedül is tudom folytatni? Véghez tudom vinni a terveimet akkor is, ha az egészet egyedül csinálom?

Az arcomat a tenyerembe temetem.

– Tényleg nem bánod? – kérdezi Delaney, és a kezembe nyom egy bögre kávé.

– Megértem, hogy segíteni akarsz a családnak, ez természetes – felelem. – Remélem, hogy egy nap azért rájössz, hogy közben hogyan váltsd valóra a saját álmaidat, de ettől függetlenül megértem. Tényleg.

– Itt maradsz, vagy visszamész Georgiába?

– Nem tudom – válaszolok, és kortyolok egyet a kávéból. – Ez a vállalkozásunk egyik nagy előnye. Bárhonnan működtethetem.

– Én visszamennék a helyedben. Ott vannak az oltári szexi testvéreid...

– A testvéreim, Delaney! A testvéreim. Totál cikik.

Legszívesebben felhorkannék, de nem igazán sikerül. Bármilyen cikik is, nagyon szeretem őket. A túlzó gondoskodásuk és a nevetséges kis hülyeségeik ellenére ők a világ legjobb testvérei, akiktől rengeteget tanultam.

Delaney rám mosolyog a bögre pereme felett:

– Akkor maradj itt!

– Azt nem hinném – nevetek. – Tuti, hogy melegebb helyre megyek. Ahol lesz, ami... inspirál.

– Tudod, hogy engem mi inspirál? – kérdezi sokatmondóan emelgetve a szemöldökét. – Elugorhatnánk abba a lintoni pékségbe egy fánkért. Hátha összefutunk valakivel.

Kuncogásának hangja betölti a szobát. A vállamból hirtelen távozik a feszültség, amikor leesik, mi is lehet a kis terve mögött.

– Ja, azok a srácok a kocsmából tuti ott eszegetik a croissant-okat ma reggel, Delaney! – forgatom a szememet. – Nem tartom valószínűnek.

– Talán tényleg nem. De összefuthatunk velük a benzinkútnál. Vagy...

– Nem fogunk random faszikat kergetni vasárnap délelőtt – nevetem el magam. – Még akkor se, ha oltári cukik voltak.

– Cukik? Nem kiskutyák, Sienna! Inkább díjnyertes csődörök.

– Most már hivatalos. Elment az eszed.

Delaney rám vigyorog, leteszi a kávésbögréjét, és maga alá húzza a lábát. A vidámság egy pillanat alatt eltűnik az arcáról, és egy torokköszörülés után megkérdezi:

– Mihez kezdesz a kocsjával?

A pasi vigyorról tegnap éjszaka bukfencet vetett a gyomrom, de ma már csak idegesen összeszorul az emlékre. A tegnap éjszaka orbitális baklövés volt.

– Nem tudom, mihez kezdek vele – sóhajtok fel. – Egész reggel ez járt a fejemben. Azt hiszem, még bocsánatot se kértem tőle.

– Mentségedre legyen mondván, nem számítottunk rá, hogy éppen Lintonban szólít le minket éjfélkor három ennyire jó pasi.

– Vajon mit tesznek az ivóvízbe?

– Szexepilt. Egyenesen a vízvezetékbe – vágja rá Delaney, és a levegőbe bokszol, hogy milyen mázlisták vagyunk.

A felébredő vágyat viszont hamar elnyomja a lelkiismeretem hangja és a mindent elsöprő büntudat érzése.

– Ami azt illeti, most, hogy kicsit kitisztult a fejem, kicsit kínosan érzem magam, Delaney!

– De hiszen baleset volt!

– Tudom, de akkor is összetörtem a kocsját – fintorodom el. – És nagy eséllyel elkényeztetett némberek nézett.

– Csak nyolcvan felettiek használják még azt a szót, hogy „némberek” – mutat rá. – És nem ismerek olyat, akire kevésbé illene a „némberek” jelző, mint rád.

– Ebből nem következik, hogy ez számára is kiderült.

Delaney ezen elgondolkodik.

– Oké, értem, amit mondasz, és van egy javaslatom.

Felnyögök, és én is leteszem az asztalra a kávésbögrémet.

– Nem biztos, hogy akarom hallani.

– Már hogyan akarnád! – vágja rá, és a szemében vidámság táncol. – Menj oda hétfőn, és ajánlj fel egy közös éjszakát a kár ellentételezésére!

– Ilyet nyilván nem teszek – rázom a fejemet. Bár talán két éjszákát...

– Pedig akarod. Tudom, hogy akarod!

– Az nem számít – nevetem el magam. – Odamegyek hétfőn, bocsánatot kérek, és felajánlom, hogy kifizetem a kárt. Pénzben. Ez a legkevesebb. És remélhetőleg nem fog feljelenteni.

– Persze hogy nem fog feljelenteni – cicceg Delaney.

– Semmit sem tudunk róluk, azon kívül, hogy helyesek. Simán lehet, hogy hatalmas seggfejek. És nem kockáztathatok. El tudod képzelni, mit szólna Graham? Vagy az apám? – Olyan erővel szorítom össze a szememet, hogy a halántékom is belebizsereg. – Szinte hallom is őket. Borzalmas lenne.

– Jól van, igazad van. Menj el hozzá hétfőn, és kérj bocsánatot! De ha más fizetési módot javasolna, akkor fogadd el, és aztán számolj be nekem minden részletről!

Az arcom felforrósodik, ha arra gondolok, hogy újra Walker közelében leszek. Egész éjszaka győzködtem magam, hogy csak képzeltem tekintetének tüzet és azt a perzselő energiát, ami fellobbant közöttünk, amikor átadta nekem az ütőt.

Semmi jó nem származna belőle, ha beleesnék valami dögös idegenbe. Amikor újra találkozunk az ő terepén, muszáj lesz észnél lennem, semmi nem vonhatja el a figyelmemet. Vagyis nem fantáziálhatok róla. Újra. Túl sokat.

Delaney feláll, és elmossa a kávécsészéjét.

– Ha nem akarsz Lintonba menni, akkor lezuhanyozom. Aztán csináljunk valamit délután! Menjünk el manikűröshöz!

– Jó ötlet!

Feltartott hüvelykujjal nyugtázza a válaszomat, aztán végigtrappol a folyosón a fürdőszobáig.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Én kibámulok az ablakon, és a szívverésem felgyorsul, amikor eszembe jut, hogy holnap újra látom majd Walkert. A csipkelődése könnyed volt, de valami komolyság is megvillant a csábítóan sötét szempár mélyén. Ha csak elképzelem, hogy engem néz, az egész testem libabőrös lesz.

Talán nem is lenne olyan borzalmas időtöltés az elkövetkező pár éjszakára, amíg még itt vagyok a városban. De közben valami azt súgja, hogy egyetlen Walkerrel töltött éjszaka a legborzalmasabb dolog lehet, ami valaha is történt velem.